

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisivitatea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba engleză

Consiliul Europei

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

SECȚIA A TREIA

CAUZA DEKANY împotriva ROMÂNIEI

(Cererea nr. 22011/03)

HOTĂRÂRE

STRASBOURG

1 aprilie 2008

DEFINITIVĂ

01/07/2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în articolul 44 alin. 2 din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În cauza Dekany împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din:

Josep Casadevall, *Președinte*,
Elisabet Fura-Sandström,
Corneliu Bîrsan,
Boštjan M. Zupančič,
Alvina Gyulumyan,
Egbert Myjer,
Ineta Ziemele, *judecători*,
și Stanley Naismith, *grefier adjunct de secție*,
După ce a deliberat în camera de consiliu la 11 martie 2008,
a pronunțat hotărârea următoare, adoptată la aceeași dată :

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea (nr. 22011/03) împotriva României prin care Curtea a fost sesizată în baza articolului 34 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (“Convenția”) de doi cetățeni români, dl. Emeric Dekany și d-na Esztera Dekany (“reclamanții”), la 9 iunie 2003. la 3 septembrie 2004 al doilea reclamant a decedat și primul reclamant, ca unic succesor al ei, a continuat cererea.
2. Reclamanții au fost reprezentați de dna R. Bercea, avocat cu sediul în Timișoara. Guvernul României (“Guvernul”) a fost reprezentat de Agentul acestuia, dl. R.-H. Radu.
3. La 3 mai 2007 Curtea a hotărât să comunice cererea Guvernului. Prevalându-se de dispozițiile articolului 29 § 3, ea a hotărât că vor fi examinate în același timp admisibilitatea și fondul cauzei.

ÎN FAPT

4. Primul reclamant s-a născut în 1948 și locuiește în Timișoara. A doua reclamantă, mama primului reclamant, s-a născut în 1921 și a decedat la 3 septembrie 2004. Într-o scrisoare din 4 iunie 2007, primul reclamant, în calitate de unic succesor al mamei sale, a informat Curtea că dorea să-și mențină cererea.

5. La 9 septembrie 1991, reclamanții au introdus o acțiune la Judecătoria Timișoara cerând rectificarea Cărții Funciare și, în consecință, intabularea dreptului lor de proprietate asupra unei parcele de teren. Din cele douăzeci și una de înfățișări care au avut loc între 2 octombrie 1991 și 19 iunie 1997, cinci au fost amânate la cererea reclamanților, inclusiv între 11 februarie 1992 și 18 ianuarie 1993, între 2 martie 1993 și 6 iulie 1994, și între 11 octombrie 1994 și 27 februarie 1996, când procedura a fost suspendată pe durata cercetărilor penale împotriva unuia din pârâți. La 19 iunie 1997, Judecătoria Timișoara a respins acțiunea reclamanților.

6. La 28 aprilie 1998 Tribunalul Județean Timiș a admis recursul reclamanților și a casat hotărârea Judecătoriei, trimițând cauza înapoi spre rejudecare. Tribunalul a considerat că, deoarece terenul fusese vândut în timpul procedurii de recurs, noul proprietar trebuie să devină parte în proces. Această decizie a fost confirmată la 22 octombrie 1998 de o hotărâre definitivă a Curții de Apel Timișoara.

7. După rejudecare, la 10 ianuarie 2000, Judecătoria Timișoara a respins acțiunea reclamanților ca neîntemeiată. La 19 iulie 2000 Tribunalul Județean Timiș a confirmat această hotărâre.

8. La 10 noiembrie 2000 Curtea de Apel Timișoara a admis apelul reclamanților, a casat cele două hotărâri precedente și a retrimis cauza spre rejudecare înapoi la

Judecătorie, sub motiv că cele două instanțe omiseseră să se pronunțe asupra a două plângeri și cu privire la alt pârât.

9. La 21 decembrie 2001 Judecătoria Timișoara a reexaminat acțiunea și a respins-o. Din cele optsprezece ședințe ținute între 12 decembrie 2000 și 21 decembrie 2001 una a fost amânată la cererea reclamanților.

10. La 2 iulie 2002 apelul reclamanților a fost admis de Tribunalul Județean Timiș, care a dispus rectificarea în Cartea Funciară, a declarat nule contractele de vânzare ulterioare și a ordonat autorităților administrative să restituie parcela de teren în natură.

11. La 10 decembrie 2002 Curtea de Apel Timișoara, printr-o hotărâre definitivă a admis apelul părților adverse și ca urmare a anulat hotărârea din 2 iulie 2002 considerând, *inter alia*, că instanțele nu pot acționa ca înlocuitori ai autorităților administrative constituite prin Legea Fondului Funciar (Legea nr. 18/1991) în abordarea cererilor de restituire de terenuri.

ÎN DREPT

I. ASUPRA PRETINSEI ÎNCĂLCĂRI A ARTICOLULUI 6 ALIN. 1 DIN CONVENȚIE

12. Reclamanții s-au plâns că durata procedurii a fost incompatibilă cu cerința “duratei rezonabile”, consfințite în articolul 6 alin. 1 din Convenție, care are următorul cuprins:

“ Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță ... care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil...”

13. Guvernul a contestat acel argument.

14. Perioada de luat în considerare a început la 20 iunie 1994, când România a ratificat Convenția. Totuși, în evaluarea caracterului rezonabil al timpului scurs după acea dată, trebuie ținut seama de situația procedurii la acel moment.

Perioada în cauză s-a terminat la 10 decembrie 2002. A durat deci opt ani, cinci luni și douăzeci de zile pentru trei nivele de instanță. Nouă instanțe de judecată au examinat cauza pe durata acestei perioade.

A. Asupra admisibilității

15. Curtea ia notă că această plângere nu este în mod manifest nefondată în cadrul semnificației articolului 35 alin. 3 din Convenție. De asemenea ia notă că nu este inadmisibilă din nici un alt motiv. Trebuie deci să fie declarată admisibilă.

B. Asupra fondului

16. Curtea reiterează că durata rezonabilă a procedurii trebuie evaluată în lumina circumstanțelor cauzei și cu referire la următoarele criterii: complexitatea cauzei, comportarea reclamantului și a autorităților relevante și care era miza pentru reclamant în litigiu (vezi, printre multe alte autorități, *Frydlender împotriva Franței* [GC], nr. 30979/96, alin. 43, CEDO 2000-VII).

17. Curtea a constatat frecvent încălcări ale articolului 6 alin. 1 din Convenție în cazuri care ridicau probleme similare cu cea din cazul de față (vezi *Frydlender*, citată mai sus).

18. După ce a examinat întregul material prezentat ei, Curtea consideră că Guvernul nu a prezentat nici un fapt sau argument în stare să o convingă să ajungă la o concluzie diferită în cauza de față. Referitor la jurisprudența sa în materie, Curtea

consideră că în cazul de față durata procedurii a fost excesivă și nu a respectat cerința “termenului rezonabil”.

Ca urmare a avut loc o încălcare a articolului 6 alin. 1.

II. ALTE PRETINSE ÎNCĂLCĂRI ALE CONVENȚIEI

19. Reclamanții s-au plâns în baza Articolului 6 alin. 1 că procedurile din cauză au fost incorecte, deoarece instanțele naționale nu au apreciat corect faptele, a interpretat greșit legislația internă și nu au dat decizii motivate. Au mai pretins și că au fost victimele unei încălcări a articolului 1 din Protocolul nr. 1 în măsura în care procedura nu le-a permis să-și recupereze proprietatea.

20. Legat de primul punct al plângerii reclamanților, Curtea reiterează că articolul 6 alin. 1 obligă instanțele să dea motivații pentru hotărârile lor, dar acest lucru nu poate fi înțeles ca necesitând un răspuns detaliat pentru fiecare argument. Ca urmare întrebarea dacă o instanță și-a respectat sau nu obligația de a indica motivele se poate determina în lumina circumstanțelor cauzei (vezi *Ruiz Torija împotriva Spaniei*, hotărârea din 9 decembrie 1994, Seria A nr. 303-A, alin. 29). În continuare, Curtea nu are competența de a aborda erorile de facto și de jure presupus comise de o instanță națională decât dacă și în măsura în care acestea au putut încălca drepturile și libertățile protejate de Convenție (vezi *García Ruiz împotriva Spaniei* [GC], nr. 30544/96, alin. 28, CEDO 1999-I).

21. Ținând seama de cele de mai sus, Curtea consideră că în procedurile reclamate, privite în ansamblu, nu există nici o aparență de incorectitudine sau caracter arbitrar care ar încălca garanțiile de judecare echitabilă în cadrul semnificației Articolului 6 alin. 1 din Convenție.

Rezultă că această plângere este evident neîntemeiată și trebuie respinsă în conformitate cu Articolul 35 alin. 3 și 4 din Convenție.

22. În măsura în care este vorba de articolul 1 din Protocolul nr. 1, Curtea consideră că reclamanții nu au arătat că au o plângere care să fie suficient de întemeiată spre a deveni aplicabilă, și deci ei nu pot susține că au avut o “posesie” în sensul articolului 1 din Protocolul nr. 1 (vezi, printre alte autorități, *Gratzinger și Gratzingerova împotriva Republicii Cehe* (dec.), nr. 39794/98, CEDO 2002-VII).

23. Rezultă că această plângere este incompatibilă *ratione materiae* cu prevederile din Convenție în sensul articolului 35 alin. 3 și trebuie să fie respinsă în conformitate cu articolul 35 alin. 4.

III. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

24. Articolul 41 din Convenție prevede:

“Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Daune

25. Reclamantul supraviețuitor a pretins 40.000 euro (EUR) ca daune pecuniare și non-pecuniare.

26. Guvernul a contestat pretenția sub motiv că nu se poate constata nici o legătură cauzală între daunele pecuniare cerute și pretinsa încălcare a duratei rezonabile a procedurii. El a mai arătat și că daunele se cereau numai de către unul dintre reclamanți și că nu exista o sumă precisă a daunelor non-pecuniare.

27. Curtea nu discerne nici o legătură cauzală între încălcarea constatată și pretensele daune pecuniare; ca urmare respinge această cerere. Totuși, consideră că reclamantii trebuie să fi suferit daune non-pecuniare legate de încălcarea constatată. Statuând pe baze echitabile, acordă o sumă totală de 3.500 EUR pentru acest capăt de cerere spre a fi plătită reclamantului supraviețuitor.

B. Costuri și cheltuieli de judecată

28. Reclamantul supraviețuitor a mai cerut 5.000 EUR pentru costurile și cheltuielile de judecată suportate în fața Curții. El nu a prezentat nici un document doveditor.

29. Guvernul a contestat pretenția ca excesivă și nedemonstrată.

30. Conform jurisprudenței Curții, se poate lua o decizie cu privire la costurile și cheltuielile de judecată numai în măsura în care acestea au fost în mod efectiv și necesar suportate de reclamant și sunt rezonabile ca sumă (vezi *Arvelakis împotriva Greciei*, nr. 41354/98, alin. 34, 12 aprilie 2001). Curtea arată că în baza Regulii 60 din Regulamentul Curții “reclamantul trebuie să prezinte detalii punctuale ale tuturor pretențiilor, împreună cu orice documente doveditoare relevante, în lipsa cărora Camera poate respinge cererea total sau parțial”.

31. Curtea ia notă că reclamantul supraviețuitor nu a prezentat nici un fel de documente sau amănunte spre a-și susține cererea. Ca urmare, Curtea nu îi acordă nici o sumă pentru acest capăt de cerere.

C. Dobânda de întârziere

32. Curtea consideră adecvat să își bazeze dobânda de întârziere pe rata de credit marginal a Băncii Centrale Europene, la care se vor adăuga trei procente.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. *Declară* admisibilă plângerea referitoare la durata excesivă a procedurii și inadmisibilă pentru restul cererii;

2. *Hotărăște* că s-a produs o încălcare a Articolului 6 alin. 1 din Convenție;

3. *Hotărăște*

(a) că Statul pârât trebuie să achite reclamantului supraviețuitor, în termen de trei luni de la data la care hotărârea devine definitivă în conformitate cu Articolul 44 alin. 2 din Convenție, 3.500 EUR (trei mii cinci sute de euro) ca daune non-pecuniare, ce se vor converti în moneda națională a Statului pârât la rata aplicabilă la data plății, plus orice impozit ce ar putea fi aplicabil;

(b) că începând de la data expirării celor trei luni amintite și până la momentul efectuării plății, se va plăti o dobândă simplă a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal a Băncii Centrale Europene practică în perioada de întârziere, la care se vor adăuga trei procente;

4. *Respinge* pentru restul pretențiile reclamanților la satisfacție echitabilă.

Redactată în engleză, apoi comunicată în scris la 1 aprilie 2008 cu aplicarea articolului 77 alin. 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Stanley Naismith

Grefier Adjunct

Josep Casadevall

Președinte